

Jesu under
Apostlarnas och urkyrkans under
Urkyrkans tecken har upphört – ändå är de kvar
Under i vår tid
Det största undret

Tecken och under

Vad anser ni om tungotal, helbrägdagörelseunder och sådant? Den frågan får vår kyrka ofta. Man möter människor som hänfört berättar om stora, märkliga ting som Anden gör i vår tid. Det väcker frågor, undran och förundran hos många. Hur skall vi egentligen ställa oss till dessa rörelser som spirar upp och breder ut sig inom olika kyrkor och samfund?

Att människor åberopat sig på särskilda gåvor som de fått av Gud och gjort stort väsen därav är inget nytt. Det är ett fenomen som av och till dykt upp inom kristenheten och vållat diskussion och oro. Karismatikerna hävdar att de äger samma Andens särskilda nådegåvor (karismer) som apostlarna och de första kristna hade. De säger sig vara det bibliska och rätta svaret på den livlösa och andefattiga kristendom som präglar de officiella kyrkorna i dag. Med tanke på den urvattnade förkunnelsen som följt i rationalismens och liberalteologins spår, kan man väl förstå, att många ser denna form av kristendom som ett verkligt alternativ. Det finns en längtan bort från prat och tomma ord till något mer dynamiskt och påtagligt. I karismatiska sammanhang är det liv och rörelse. Och där tycks det verkligen hända något med människor.

Även den romersk-katolska kyrkan är öppen för de karismatiska vindarna. Det är emellertid inte så förvånande. Trots den yttre olikheten finns det nära samband i flera avseenden mellan katolsk och karismatisk tro. Intresset för mirakler, uppenbarelser och märkliga

upplevelser har t.ex. alltid varit ett viktigt inslag i katolskt fromhetsliv. Mer förvånande är det kanske då, att även relativt konservativa lutherska kyrkor som t.ex. Missourisynoden i Amerika på senare år blivit alltmer influerade av den karismatiska rörelsen.

Luther och reformationen innebar ju inte bara en frontställning mot påvens kyrka. Man avgränsade sig lika bestämt mot de s.k. svärmarna (av tyskans ord för bin som svärmar) eller entusiasterna, som de också kallades. Dessa blommade upp här och var och talade mycket om Anden och menade, att Gud talade direkt till dem utan omväg över nådemedel och prästämbete. De skilde Anden från Ordet och byggde sin tro på upplevelser, under, syner och profetior istället för på Ordet och sakramenten. Liksom den tidens svärmare utgör vår tids karismatiker inte någon enhetlig grupp. Men de har flera typiska drag gemensamt.

I denna artikel skall vi begränsa oss till frågan om under av olika slag som aktualiseras bl.a. av den karismatiska rörelsen. Vad säger Skriften om tecken och under?

Bibeln är en bok full av under. Från början till slut berättas det om Guds mäktiga gärningar, om hans underbara handlande med sitt folk. Det berättas där också om människor som fått gåvan att i Guds namn göra under. En stor del av evangelierna handlar om under, om naturunder, förvandlingsunder och om botande av sjuka. När bibelkritiken, med det mänskliga förnuftet som alltings mått, började bortförklara och utmönstra undren i Bibeln som myter och legender, oförenliga med modernt vetenskapligt tänkande, så blev resultatet en urvattnad, blek religion med allmänna moralregler som en ganska lös kärna.

Men Bibelns lära bygger på verkliga och stora under som Gud gjort. Att förneka dem är att förneka Bibeln, som för övrigt själv tillkommit genom Andens under med människor.

[^]

Jesu under

Av alla under i Bibeln lyser Jesu under med en särskild glans. Om dem vore mycket att säga, men låt oss här stanna vid deras syfte. Varför gjorde Jesus under?

Han gjorde dem för evangeliets skull. Jesus kom för att bli världens Frälsare, för att ”tjäna och ge sitt liv till lösen för många” (Mark. 10:45) och för att genom syndernas förlåtelse i kraft av sin uppståndelse från de döda frälsa det som var förlorat. Syftet med allt han gjorde och sade var att människorna skulle tro evangelium, ryckas ur Satans och syndens grepp och införlivas i Guds rike. Även hans undergärningar måste ställas in i detta sammanhang. Annars missförstår man dem totalt, och Jesus blir inte mer än en vanlig trollkarl eller undergörare liknade dem som det funnits gott om i hedniska kulter och religioner. När han med en enkel befallning botade sjuka, var det inte bara för att lindra deras plåga för en kort tid. Sjukdom och död tog ju i alla fall över förr eller senare. Syftet var inte heller enbart att demonstrera att han var mer än människa, att han var Guds Son. Jesus ville med sina under ett enda: att visa att han var Guds Son med makt att förlåta synder och bota syndafallets katastrofala följder.

Det yttre kroppsliga botandet var inte slutmålet. Jesus ville åt roten till det onda, synden i hjärtat som fjättrade människan vid Satan och fördömsen. Det som verkligen botade människan var syndernas förlåtelse. Men han gjorde synliga under för att man skulle tro det större men osynliga undret: förlåtelsens pånyttfödande och upprättande kraft. När Jesus botar den lame mannen (Matt. 9, Mark. 2, Luk. 5) säger han uttryckligen, att han gör undret för att man skall veta att ”Människosonen har makt på jorden att förlåta synder” (Matt. 9:6). Detta ord kan sättas som rubrik över alla Jesu under, såväl botande av sjuka och besatta, som stillande av stormar och bespisning av femtusen med fem kornbröd och två fiskar.

Ett annat ställe som tydligt visar att Jesu under är knutna till försoningens evangelium är Matt. 8:16, 17, där Jesu botande av sjuka sker med hänvisning till profetian i Jes. 53 om Herrens lidande tjänare, som tog på sig våra

krankheter och bar våra sjukdomar. När Jesus botade var det en fingervisning om vem han var: den utlovade Frälsaren, som skulle ta på sig våra synder och alla dess följder, även vårt straff i form av sjukdom, lidande och död. När Jesus i sin verksamhet lät detta vårt gissel vika – om än bara för en tid – så var det en synlig förkunnelse om syndernas förlåtelse som upphäver syndafallets följder. Men av dessa under som Jesus gjorde får vi inte, som framgångsteologin och helanderörelserna gör, dra den felaktiga slutsatsen, att kristna här på jorden inte behöver eller får vara sjuka. Då försöker vi föregripa evangeliets löfte om kroppens uppståndelse på den yttersta dagen och den kommande världens liv. NT berättar om kristna som var sjuka och inte blev botade (t.ex. Trofimus, 2 Tim. 4:20, Paulus, 2 Kor. 12:7-10). Jesus själv säger i den stora domsliknelsen ”Jag var sjuk, och ni besökte mig” (Matt. 25:36). Han säger inte: och ni botade mig!

Johannes kallar i sitt evangelium genomgående Jesu under för ”tecken”. De är synliga tecken eller bevis på Jesu gudom och frälsande härlighet, en synlig förkunnelse om syndaförlåtelsens livgivande kraft. Därför säger också Johannes i slutet av sitt evangelium: ”Jesus gjorde i sina lärjungars närvaro också många andra tecken, som inte är nedskrivna i denna bok. Men dessa har blivit nedskrivna för att ni skall tro, att Jesus är Messias, Guds Son, och för att ni genom en sådan tro skall ha liv genom hans namn” (Joh. 20:30, 31 Hedegårds övers. används).

[^]

Apostlarnas och urkyrkans under

I svärmiskt-karismatiska kretsar hänvisar man ofta till Mark. 16:15-18. Där talar Jesus strax före sin himmelfärd till de församlade apostlarna och säger:

Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen. Den som tror och är döpt, skall bli frälst, men den som icke tror, skall bli fördömd. Dessa tecken skall åtfölja dem som tror: i mitt namn skall de driva ut onda andar, de skall tala nya tungomål, ormar skall de ta i händerna, om de dricker något dödande gift, skall det icke skada dem, på sjuka skall de lägga händerna, och de skall bli friska.

Somliga bibelforskare menar att avslutningen på Markus evangelium (v. 9-20) inte är av Markus hand, utan ett senare tillägg. Avsnittet finns nämligen inte med i de äldsta och bästa handskrifterna. Vi skall emellertid inte smita undan detta bibelställe så enkelt med hjälp av en obevisad teori. Innehållsmässigt återfinns dessutom textavsnittet på andra ställen i NT.

För att rätt kunna förstå vad som här sägs om tecknen måste vi även se på den sista versen (v. 20):

Men de gick ut och predikade överallt. Och Herren samverkade med dem och bekräftade budskapet genom de tecken, som var förbundna med det.

Det är *apostlarna* som får befallningen att gå ut i hela världen och predika evangelium för alla. Det framgår också tydligt, att det var deras budskap som Herren bekräftade med övernaturliga gåvor. Enligt Apg. 1:8 sade Jesus strax före sin himmelfärd till apostlarna: ”Men *ni* skall få kraft, när den helige Ande kommer över er, och *ni* skall bli mina vittnen i Jerusalem och i hela Judéen och i Samarien och ända till jordens yttersta gränser.”

Detta ”ni” är riktat till apostlarna. Det skulle inte komma några andra apostlar som skulle predika evangelium för hela världen, utan just dessa som utvalts och kallats av Jesus själv. Och de har verkligen gått ut och predikat överallt - inte personligen, men deras ord har nått ut över hela jorden. I sin översteprästerliga förbön (Joh. 17) ber Jesus först för sina apostlar. Han har gett dem ordet från Fadern, sanningens ord, och de har tagit vara på det (v. 6-8). Sedan ser han framåt och ber ”också för dem som genom *deras ord* kommer till tro” (v. 20). Så är kyrkan grundad på apostlarnas ord – ord som de fått av Jesus och som de i den Helige Andes kraft vittnat om för hela världen genom NT:s skrifter.

Gud har både i GT och NT haft för sed att låta tecken och under följa de personer han har talat till för att de skall föra ut hans ord. Guds Ord är förvisso verksamt, kraftigt och sant även utan sådant stöd. Men Gud har i alla fall i sin

godhet givit oss människor också yttre anledning att lyssna till Ordet. När Mose mötte Gud i den brinnande busken och fick kallelsen att leda Israels folk och föra dem ut ur Egypten, så hade Mose ett problem som han gick till Herren med: Vad var det som sade, att folket skulle lyssna till just honom? Vem som helst kunde ju stå upp och säga att han var sänd av Gud och kräva lydnad! Mose behövde helt enkelt en legitimation. Och den fick han genom att Gud bl.a. gav honom gåvan att göra under med sin stav (2 Mos. 4:1 ff.). Märkliga under åtföljde också andra gudsmän, t.ex. Elia och Elisa.

På samma sätt handlade Gud ifråga om apostlarna. De var utsedda att vara Jesu ombud och på så sätt vara kyrkans pelare. Deras ord skulle bli nedtecknat i andeingivna, heliga skrifter och bestå till tidens ände. Som ett yttre tecken och bevis på detta gavs dem gåvan att göra stora under i Jesu namn.

Apostlagärningarna är en levande illustration till vad Jesus lovat dem bl.a. i Mark. 16. Redan tidigare, i sitt avskedstal strax före korsdöden, hade Jesus styrkt apostlarnas tro genom att säga till dem: ”Den som tror på mig, han skall också göra de gärningar jag gör, ja, han skall utföra ännu större gärningar...” (Joh. 14:12). Kan det finnas större gärningar än dem Jesus utfört? Ja, i visst avseende. Försoningsverket var stort och oändligt betydelsefullt. Men att nå ut med dess frukt, rättfärdiggörelsen av nåd allena, i hela världen till frälsning för var och en som tror, det var för Jesus det större. Det var själva målet med hans död och uppståndelse. Detta ”större” skulle apostlarna göra och berättelsen om hur det gick till har vi just i Apostlagärningarna, boken om hur evangelium sprider sig över världen genom apostlarna åtföljt av tecken och under.

På Pingstdagen börjar det. Då blir de beklädda med Andens särskilda kraft för deras ämbete. De får bl.a. gåvan att på en rad främmande språk predika evangelium för häpna skaror av ditresta judar ”från alla folkslag under himlen” (Apg. 2:5). Efter Andens synliga utgjutande och församlingens stora tillväxt till följd av Petrus’

omvändelsepredikan, så står det: ”Och fruktan kom över var och en, och många under och tecken gjordes genom apostlarna” (Apg. 2:43). Petrus botar en man som var född lam (Apg. 3). Ja, Petrus gåva att kunna bota sjuka får snart ett sådant rykte, att man t.o.m. tror att hans skugga kan bota och bär därför ut de sjuka på gatan där Petrus skall passera (Apg. 5:15). Paulus blir biten av en giftig orm, men utan att ta skada (Apg. 28:5). Det står att Gud gjorde ”ovanliga under genom Paulus händer: man tog till och med näsdukar och handdukar, som varit i beröring med hans hud, och lade dem på de sjuka” (Apg. 19:11, 12). Det ges också exempel på att apostlarna uppväckte döda (Apg. 9:36 ff., 20:9 ff.). I överflödande mått är löftena i Mark. 16 uppfyllda.

Även andra än apostlarna gjorde under och tecken – t.ex. Stefanus och Filippus (Apg. 6:8, 8:6) – men det råder ingen tvekan om att detta skedde så att säga i apostlarnas skugga, under deras överinseende och ledning (jfr Apg. 8:14 ff.). Apostlarnas ämbete och gåvor var framträdande och hade särskild tyngd.

Paulus kan därför lugnt försvara sitt apostolat med att säga: ”de gärningar, som kännetecknar en verklig apostel, har blivit utförda under mitt arbete bland er, ett arbete, som krävde stor uthållighet och åtföljdes av tecken, under och mäktiga gärningar” (2 Kor. 12:12, jfr Rom. 15:17-19).

Om allt detta säger de lutherska bekännelseskriterierna, med hänvisning till bl.a. just Mark. 16:20, att Kristus

regerar överallt, från hav till hav och intill jordens ändar, såsom profeterna ha förutsagt och apostlarna betygat, då de säger, att han överallt verkat med dem och bekräftat deras ord genom de tecken, som åtföljde det. (SKB s. 637)

[^]

Urkyrkans tecken har upphört – ändå är de kvar

Entusiastiska karismatiker gör i dag anspråk på att äga åtminstone vissa av dessa övernaturliga gåvor som apostlarna hade (varför inte alla?). Är de då apostlar? Det förnekar de i regel bestämt. I stället rider de på orden om

att tecknen skall följa ”*dem som tror*”. Men det står inte att de skall följa *alla* som tror, vilket inte var fallet ens under den första kristna tiden, och inte heller att de *alltid* skall upprepas. Vi har sett att tecknen framför allt följde de troende apostlarnas ord.

Men deras ämbete finns inte i dag. Visserligen är kyrkans prästämbete ett utflöde av apostolatet, men det kan inte jämföras med det. Därför kan och får vi inte göra anspråk på att vara utrustade med samma ämbetsgåvor som apostlarna. Då gör vi oss i själva verket till deras likar. Kyrkans och prästämbetets uppgift i dag är istället att rent och klart förkunna det apostoliska budskapet så som det är oss givet i NT. Nya apostlar, nya uppenbarelser och nya läror kommer inte från Gud, de må åtföljas av vilka sensationella mirakler som helst, utan från djävulen. Jesus är Guds sista ord till oss, och efter det lever människosläktet ”i de yttersta tiderna”. Någon frälsningssanning utöver honom kommer Gud inte att förkunna. Uppenbarelsen är således avslutad i och med apostlarna, som sätter punkt för den med sitt överlämnande av Jesu ord och lära till världen. Det är därför aposteln Paulus så kraftigt och strängt redan på den tiden kan säga (han upprepar det två gånger): ”Om någon förkunnar ett annat evangelium för er, än det ni en gång tog emot, då vare han förbannad” (Gal. 1:8).

Den romersk-katolska kyrkan och typiskt svärmiska rörelser har bl.a. det gemensamt, att båda tror på en fortsatt uppenbarelse (genom påven eller direkt andeingivelse). Man tror inte att Jesus är Guds sista ord och inte heller att apostlarna blivit ledda av Anden till ”hela sanningen” så som Jesus lovade dem (Joh. 16:13). Det är i själva verket ett förkastande av det givna evangeliet som icke varande nog till salighet.

Historiskt sett verkar de tecken som Mark. 16 talar om ha upphört i kyrkan ganska snart. Kyrkofadern Chrysostomos (300-talet) skriver att de inte längre förekommer, Detsamma säger Augustinus, som menade att de var av övergående natur. Även reformatörerna på 1500-talet ansåg

i regel, att dessa utomordentliga gåvor i huvudsak hörde till den första kristna tiden. Deras motivering var den att efter kyrkans grundläggningstid så behövdes inte nya under och tecken.

I kyrkopostillan säger Luther i en predikan på Kristi Himmelfärds dag över Mark. 16:

Men det är nog om man vet att dessa tecken är givna till vittnesbörd och uppenbara bevis för evangeliets predikan. Därför måste de i synnerhet vid dess början vara mycket gångbara till dess evangelium blev utbrett i världen. Därefter är de inte längre så allmänna och inte heller behövliga, då nu denna predikan har gått ut i alla länder på alla språk. - - - Därför är det inte längre underligt att de nu upphört sedan evangelium har blivit utropat och förkunnat överallt...

Kyrkofädernas och reformationens uppfattning är inte lösa antaganden, utan bygger på goda bibliska skäl. Hebr. 2:4 talar om de apostoliska undrens tid som något förflutet. Det sägs där om frälsningen:

Den förkunnades först av Herren och bekräftades sedan för oss av dem som hade hört honom. Gud själv vittnade också om den genom under och tecken och många slags mäktiga gärningar och genom att dela ut den helige Andes gåvor efter sin vilja.

Apostlarna var de ”som hört honom” Deras förkunnelse bekräftades mäktigt av Gud själv - helt i linje med vad som sägs i Mark. 16:20.

Det är egentligen inte alls så svårt att förstå, att det måste vara en viss skillnad mellan kyrkans grundläggningstid, den apostoliska tiden, och fortsättningen. Grundarbetet är alltid viktigast vid husbyggen. Det sägs också klart och tydligt, att vi kristna är ”en byggnad, vars *grundval är apostlarna och profeterna* och vars hörnsten är Kristus Jesus själv” (Ef. 2:20). Det är helt naturligt att grundläggningstiden och den tid då evangeliet skulle spränga Israels gränser och nå ut i världen på alla språk och till alla folk behövde sina särskilda tecken och gåvor. Det är, som Luther säger, ”inte längre underligt att de upphört”.

Dessa tecken behöver inte upprepas. Ändå är de kvar. De gavs åt kyrkan i början och hon äger dem fortfarande som en skatt av starka historiska vittnesbörd. På det sättet följer de fortfarande dem som tror. Även i urkyrkan var ju under och tecken inte något som alla kunde utföra, utan endast de som fått Andens särskilda gåvor. Likväl kunde alla ta åt sig av de gjorda tecknens understrykande av apostlarnas lära. Så får vi göra än i dag.

I själva verket blir konsekvensen av fortlöpande krav på under och tecken mycket allvarlig. Bakom det hela ligger på något sätt tanken att Guds Ord, så som vi har det, inte är fullkomligt, utan måste stöttas med nya under för att kunna tros. Att ropa efter ett återupprepande av den första pingsten och dess särskilda andeutgjutelse med åtföljande tecken är otro mot det en gång för alla givna och kraftigt bekräftade Ordet. Det är något som är besläktat med den rike mannens förslag från helvetet till Abraham i paradiset. Han föreslog ett extraordinärt under som medel till väckelse. Någon från de döda skulle uppenbara sig och varna hans kvarvarande bröder så att de inte råkade ut för samma olycksöde. Men svaret ljöd: ”om de inte lyssnar till Moses och profeterna, skall de inte heller låta övertyga sig, om någon uppstår från de döda” (Luk. 16:31). Jesus gjorde under och tecken. Men när man ställde krav på ytterligare tecken, avvisade han det bestämt: ”Ett ont och gudlöst släkte begär tecken, men det skall inte få något annat än Jonas tecken” (Matt. 16:4) – dvs. inget annat än hans död och uppståndelse till omvändelse och frälsning.

[^]

Under i vår tid

Den kristna kyrkan har ingen befallning att upprepa den första tidens tecken och under, och hon har inga löften om att Gud skall låta sådana fortlöpande ske för att bekräfta kyrkans budskap.

Ofta pekar karismatikerna på bibelställen som 1 Kor. 12:8-10, där Paulus har en lista på nio nådegåvor som kan finnas i församlingen. Dessa gåvor borde vara normala företeelser i församlingarna, menar man. I praktiken koncentrerar man

sig på att få tungotalets och helbrägdagörelsens gåvor. (I ett kommande nr av Lutheranen avser vi att närmare behandla det moderna tungotalet. Men redan nu kan det sägas, att vi inte tror att den kakofoni av babbler och ljud, som i dag framförs som en Andens gåva, har något som helst med det tungotal som beskrivs i NT att göra. De första kristna talade främmande tungomål, dvs. de kunde plötsligt, som på Pingstdagen, tala andra språk utan några förkunskaper. Vad vi kan finna ges det inte några hållbara skäl för att tala om två olika typer av tungotal, ett språkligt och ett ospråkligt.)

Vi vill inte påstå att alla nådegåvor som omnämns i 1 Kor. 12 har upphört. Men en del har det. Tänkvärt är vad den högt aktade lutherske 1800-talsteologen C.F.W. Walther skriver om de nio gåvorna:

Fyra har försvunnit helt från den kristna kyrkan, de andra finns fortfarande kvar, fast i mer begränsat mått. Gåvan att tala utan bruk av mediciner, gåvan att utföra mirakler, gåvan att tala främmande språk utan föregående studier och användning, och slutligen gåvan att tolka sådana språk som man aldrig lärt har försvunnit helt. Men så är inte fallet med de övriga gåvorna som nämns av aposteln, nämligen gåvorna att tala visdom och kunskap genom Anden, profetians gåva, dvs. att utlägga Skriften, gåvan att äga en ovanligt hög, stark och heroisk tro, och slutligen gåvan att kunna skilja mellan andarna.

(Epistel-Postille)

Walther konstaterar alltså att vissa gåvor: inte längre finns. Kyrkan har under större delen av sin historia varit utan dem. Och detta ser han inte som någon alarmerande brist. Att äga dessa gåvor är nämligen inget absolut nödvändigt för kyrkan. De hör inte med till de kännetecken som alltid måste följa henne.

I Bergspredikan hör vi Jesus varna för falska profeter. Många av dem kommer på domens dag att åberopa sig på alla de under de gjort. Men Jesus kommer då visa bort dem med orden: ”Jag har aldrig känt er! Gå bort ifrån mig, ni lagöverträdare!” (Matt. 7:22, 23). Även lögnens makt kan göra tecken och under. De har ”skenet av underverk” men kommer från Satan (2 Tess. 2:9). Vi vet också att både

extatiskt tungotal och helbrägdagörelser förekommer inom hedniska religioner.

Det har ofta visat sig att rörelser med t.ex. tungotal, andedop och helande som centrala punkter på sitt program inte haft en med Bibeln överensstämmande lära, framför allt inte beträffande nådemedlen, prästämbetet och Andens verk. Omvändelsen predikas som val och avgörelse, som något människan själv kan. Det bibliska evangeliet om tron på syndernas förlåtelse är inte "full gospel", inte tillräckligt evangelium. I praktiken ersätts det av "upplevelsen av andedopet". Känslor och upplevelser är det avgörande och det som förenar, medan sysslande med rena lärofrågor ses som något mer eller mindre oviktigt och oandligt. Denna likgiltighet för vad som verkligen är rätt, biblisk lära gör karismatikerna ekumeniskt inställda. Representanter för dem har hävdad, att Gud under de sista årtiondena har utgjutit Andens gåvor över tusentals kristna för att förena den splittrade kristenheten. Man ber och har gudstjänstgemenskap med vem som helst, bara man är "ett i Anden" dvs. har en likartad andlig upplevelse. Men den ande som framförer sådant kan omöjligen vara samme Ande som i Bibeln ständigt förbjuder all gemenskap med falsk lära och allt stödjande av den (Matt. 7:15, Rom. 16:17, 2 Joh. 7-11).

Det enda sättet att skilja äkta under från falska är att se vilken lära som de är förknippade med. Det finns i dag mer skäl än någonsin att pröva andarna i Skriftens ljus. Den bild som Bibeln ger av tiden före Kristi återkomst präglas inte av den sanna kyrkans segertåg med hjälp av sensationella under. Vad som däremot kommer att öka är de bedrägliga och förförande tecknen. Jesus säger varnande: "Många falska profeter skall träda fram och skall föra många vilse... och de skall göra stora tecken och under, för att om möjligt föra även de utvalda vilse" (Matt. 24:11, 24).

En sund biblisk skepsis mot tecken och under i dag får emellertid inte leda till att vi halkar ner i det andra diket och tror att Gud inte alls kan eller vill göra under i dag. Vi

får inte sätta gränser för Guds makt och möjligheter. Allt står i hans hand och han gör precis vad han vill. Detta är en viktig punkt, och att förneka den är att förneka Gud själv. Varken Walther eller någon annan rätt lutheran vill påstå att Gud inte kan göra liknande under i dag som under den första tiden. Vi kan inte heller med absolut visshet säga, att Gud i dag aldrig låter sådana under ske.

Vi tror fullt och fast på att Gud gör under. Han botar, när han så vill, sjuka som svar på trons bön – ”en rättfärdig mans bön har mycket kraftig verkan” (Jak. 5:16). Det finns det många exempel på. Guds ledning av sina trogna består av en enda serie av under och underbara räddningar undan olika faror och hot. Han förvandlar sorg till glädje, lidande till välsignelse. Visst gör Gud under! Men många under ser vi inte – de sker över huvudet på oss, bakom oss och framför oss, medan vi går där i våra dagliga uppgifter.

Det är heller inte uteslutet att Gud i varnande eller förberedande syfte ibland kan låta enskilda personer i sådant som rör jordelivet få en uppenbarelse eller föraning om något särskilt som skall hända. De lutherska bekännelseskriterierna drar sig inte för att anföra en franciskanermunks profetia i slutet av 1400-talet om Luthers och reformationens frambrytande, fast med det nyktra tillägget, att först uppfyllelsen av förutsägelsen visar hur mycket tilltro till den man kan ha (SKB s. 288).

Men om allt detta gäller att det inte hör till det nödvändiga för det kristna livet och för saligheten. Får vi erfara särskilda jordiska under, så skall vi tacka Gud för det, liksom vi tackar för det dagliga brödets under. Men uteblir de, så är vi ändå i Herrens hand genom tron på evangelium, vilket alltid är nog för att övervinna döden och djävulen och ingå i det eviga livet. Inga under får dra blicken och intresset bort från det som är det enda nödvändiga: tron på Ordet och på evangelium. Det är inget allvarligt misstag att misstro förningar, ingivelser och drömmar. De kan ju vara inbillningar eller rent av komma från Satan. Men det är mycket allvarligt att misstro det klara ljuset, Guds Ord som är givet åt varje kristen som ”mina fötters lykta och ett ljus

på min stig” (Ps. 119:105).

[^]

Det största undret

Svärmeriet saknar den apostoliska betoningen och upphöjandet av evangeliet – det ojämförligt största undret. När hör vi karismatikerna prisa och upphöja den enskilda avlösningen eller bikten? När hör vi dem entusiastiskt tala om vattendopet som det Andens dop som frälsar? När hör vi dem jubla över nattvardens under, då Kristi sanna kropp och blod räcks oss till syndernas förlåtelse i nattvardens bröd och vin?

Genom evangelium uppväcker Gud syndare ur den andliga döden, gör dem rättfärdiga och föder dem på nytt till evigt liv. Evangelium är i sanning en undergörande kraft för var och en som tror. Det är endast i de av Jesus instiftade nådemedlen som Gud vill möta oss till frälsning. Endast där skänks Anden som gåva. Endast genom dem vittnar Guds Ande med vår ande att vi är Guds barn (Rom. 8:16).

Detta evangelium tål inga konkurrenser, inget som skymmer dess härlighet.

Vi är som kristna kallade att bevara, lyfta fram och föra ut undret över alla under på jorden. Men låt oss då också tänka på vad vår bekännelse så kraftfullt säger:

Därför bör vi ovillkorligen hålla fast därvid, att Gud vill handla med oss människor blott genom sitt yttre ord och sakrament. Men allt som utan detta ord och sakrament prisas som ande, det är av djävulen. (SKB s. 334)

Något annat uppdrag än att predika evangeliets under har Kristus inte givit sin kyrka.

S Bergman

[^]

